

העולם הזה

העורך הראשי:
צורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורך משנה:
רוכ איתן

עורך כיתוב:
סילבי שש

כתב בכיר:
אלי תבור

עורך תבנית:
זפי

צלם המערכת:
אריה סרו

חבר המערכת:
מנשה כרדיין, שייש גלור, יציר גליי, רויד חורוביץ, רותי ורד, אברהם חרטון, יוסף אברמסון, אביה סה, עמוס קינו, שלמה סרו.

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טלפון 26786, ת.ד. 136. טען למברקס: "עולמפרט", הסוציאליזם: העולם הזה בע"מ. דפוס טשח סחם בע"מ, ת"א, טל. 31139. התפצה: דוד סופל ובניו, תל-אביב. הערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

הערכת הנקרא ביותר במדינה

ל"ג 27

הממלכתית של ישראל היא עבירה פוליטית לפי חוק העבירות נגד המדינה, אולם ננקטו אמצעים משפטיים נגד אבנרי, מחשש פן יהפוך אותו הבר לקדוש".

בצדקתיות אורמים: "הסגנון הוא האדם". אפשר גם לומר: "הסגנון הוא המשטר".

כך אין מדברים הדוברים של מדינה ריבונית על אחד מאזותיה. כך מדברים ראשי-הממשלה על יריבים, המאיימים על פעולת הסחיסה שלהם.

כל זה לא איכפת לי. מה שאיכפת לי הוא שאותם הפקידים מתקיימים ועושים חיים על חשבון מטה-המטה שלך ושלי.

★ ★ ★

עונאי צרפתי, שביקר אותי לא מכבר, סיפר לי איך מתנהלת העתונות המצרית. אלוף-משנה מסויים יושב בערב ליד הטלפון ומצלצל לעורכי ליד העתונים. הוא אומר לכל אחד מהם בנפרד מה עליו לכתוב בגיליון הבוקר הבא.

בישראל אין רודנות, ולכן אין אלוף-משנה מצלצל לעורכים. תחת זאת קורא ראש-הממשלה לעורכים הנכבדים, ואומר להם מה לכתוב ומה לא לכתוב. כל העורכים יושב ראל, ללא יוצא מן הכלל, ממלאים הוראות אלה. וכאשר ראש-הממשלה משבח אותם פומבית בכנסת, על שמעלו בתפקידם והעלימו מעיני הציבור ידיעות חשובות, מתמלאים עורכים אלה גאווה עמוקה.

במשך כמה ימים הצליח ראש-הממשלה בצורה זו להעלים מאזרחי ישראל את ה"עובדה המדינית המכרעת: שהעליה הופסקה. אורגן קשר-השקפה, אשר כל העתונות היומית היתה שותפה לו, העורכים התכנסו ושיבת-עורכים סודית, בהשתתפות נציג ראש-הממשלה, והבטיחו להסתיר את הדבר במאורגן מעיני קוראיהם.

היה זה קשר נגד הציבור, קשר נגד סדרי החברה הדמוקרטית, קשר נגד המדינה. בחשוד קשר זה, המשוכה הממשלה להסיל מסים למען עליה שאינה קיימת, והשתדלה להיחלץ מן האחריות למעשה.

בשבע שבועות הפגנו את קשר-ההשקפה הזה וגילינו לעיני כל כי העליה הופסקה. כל עוד קיים העונש הזה, לא יקום ולא יהיה בארץ האת קשר מחפיר כזה. אנו מאמינים כי האזרת חייב לדעת. אנו מאמינים כי האזרת חייב לדעת. וכל עוד אנתנו קיימים, האזרה יוע.

הינוך הלוצי
עמדתכם ברשת ספרה של יעל רייז (היער) עם הזה (1110) הפחיעה אותי. לא ציפיתי שדווקא אתם, מכל העתונות בארץ, תתיצבו

לצורה ותלמרו עליה זכות אינני יודע מי צורך בויכוח על הדיון. אולם דומני שהר"י שימה על יעל רייז בעתונות מבטירה את כוחם כעתון אובייקטיבי והסר דעות כרוי סוף.

הייתי מצויע ליעל רייז שאת ספרה הבא תכתוב בשפה הסיונית. כפי שמעידים סומי חים, זו שפה הרבה יותר נוחה להחבטאות מאשר האנגלית אפילו. תוך מזה, האם השבה עם כמה יותר הרבה מיליונים על קוראי סיונית קיימים בעולם מאשר קוראי אנגלית? צבי אשל, תל-אביב

הכתבה שלכם על יעל רייז בגיליון האחרון, היתה רונמא לפרוטסיה עתונאית מעולה, מלבד התוכן המעניין. מי כתב אותה?

עמוס בן-זרד, ירושלים
לכתב הארץ בירושלים — תודה בעד המח- מאה. את הכתבה כתבה מערכת העולם הזה.

רבותי, אינני מבינה מה קרה לחוש היצי פום שלכם. אני יכולה לסלוח ליעל רייז: הכל — שכחתי את ספרה בכפר-דיינים צרפתי, באנגלית ולבד. לא היה משנה לי כלל לו כתבה זאת על קרה-משנה, בפורסו- גיות ועם שותף. יכולתי לסלוח לכל, מלבד העובדה שהספר הוא במחילה, מחורבן. הוא כל כך ילדותי, שחתי, חסר רגישות, עד שלא צריך להיות ספק ספרותי או לקרוא אותו על הדטרסו המצועע והמפגועי יתר על שנים עשה כאן את שלו, אך אוי הוא הר"י בר הנרוע ביותר בכפר, ותכן שהספר הוא אמיתי ונכנה, אך אמט עדיין אכנה ספרות. יעל גלבוע, תל-אביב

בעיון רב קראתי את המאמר אודות יעל רייז ורואה אני את עצמי חייב לומר שאני

המצאה צורך נגיחה

בתור קורא ותק של עתונכם אני מוכרח לכשם את סליחתכם. לא הייתי עושה זאת לולא חשתי שתקופה מסוימת, בשבוע זה, הייתה בלתי הוגן כלפיכם, בתור קורא ואמן. האמת היא, שכאשר ראיתי לראשונה את ידיעתכם הסנסציונית על הפסקת העליה מ"רומניה, לא האמנתי לה, אולי משום שלא רציתי להאמין. נתפתיתי על ידי ידידי לחשוב שאת פתם המצאה שלכם, לצורך ניגוח המשטר ולצורך המערכה נגד מלווה העליה של מפא"י, מה עוד, שבשאר העתו- נים לא מצאתי ולו ברמז קל שום סימן להפסקה מעין זו, עד אשר התפרסם הרבר בעתונכם. אני סבור שעשיתם מעשה נועז בהוציאתם לאור את האמת שהמשטר רצה להסתירה מעיני הציבור. יישר כוחכם. נמרוד קנטור, תל-אביב

... מחירי לחשוב עד היכן מגיעה השפעה תו של שלטון ביג"י, עד שהוא מסוגל לסנוע גם מעתוני האופוזיציה פרסומים שאינם נר- חים 15.

צ. מיכאל, חולון

בדק הגנב!

בבארו החמישי לחודש זה, בשעה שבע וחצי יצאתי בדרכי לעבודה ועברתי ליד ה- מועצה ברמת-השרון. לפתע נגבר הלשו במחוז מחירי. נתג אשר, שכתב על גבר הלשו והכה בו מכות רצח עד שהגבר זב רם רב. לתימ הוגי הרב עפרו כל נוסעי האוטובוס נדהמים ולא היה ביניהם אדם שחיוש לעורה, כי כולם פחדו מהנגח שהשתולל והרביץ. רק כשהתנג נוכר כי החוק אוסר על נהג צבורי להתקיף אורת, הוא הפסיק להכות וביקש מאחר הנוסעים להמשיך להרביץ לאותו איש. העניו נמשך כחצי שעה, ועד שהגיעה המש- טרה ועצרה את כולם איבד המוכה את הכרתו. האנשים מסרו כי האדם הוא גנב ולכן הכו אותו. עד כמה שידוע לי במושבה הוא נחשב כאדם ישר שקט נוח. ונחט שהוא גנב, האם זו הדרך הנכונה? לא האפנתי כי שח זה כזה עלול להתרחש במו- שבתנו. ועצתי להכרי אשר למצוא ררד אחרת להתנגות במקרים דומים.

שרה צמח, רמת-השרון

ביכר-אפיר

כצופה בהתחרות המשעש- עת בין שני עתוני הערב (העולם הזה 1110) הרניני לעיני: תפוצתו של ידיעות אחרונות ולתה בזמן האחד רון לא בגלל המפה, כי אם בגלל החידו התנ"כי שהו- פיע זמן רב קודם. עובדה זו מעניינת במיוחד, כיון ש- איש לא שם עדיין לב שום התנ"ך יכול להיות גורם מושך לתפוצתו של עתון, ו- לא רק בחורות חיות ומתות.

ב. קליינברג, תל-אביב

אין אישור

כב' השופט שלמה לובנ- ברנ הורה אותי לכתוב אל-י- כם כדלקמן: בשבועותכם (ה- עולם הזה 1110) מופיעה תכנה לפיה אישר כבוד ה- יושפ, בבירור בקשה שהוג- שה נגד שבועון אחד, נכר נת ש של סיפור שפורסם בו- מנו באותו שבועון, על כך ש- שירה-הינדו פטר את נהנו- מחמת עיני הקשור בנהיגה; והסיפור הוכחש לאחר מכן באותו שבועון.

כב' השופט לא אישר ולא היה ביכולתו לאשר את נכר- נות הסיפור. נדע לו על הפרסום האמור סכחתי העתונות, שהגיעו א- המועצה הלאומית למניעת תאונות ושבה הוא כיהן כיושב-ראש ההנהלה.

א. מטלון, מזכיר ראשי, בית המשפט המחוזי, תל-אביב

* מציגה שמלת נשואין תימנית, בין שח דוגמניות עופותיות המדגמות שמלות צר- פתות עשויות מארגי משתיים. שמלת שמלת "מלכת שבא" של לאבובי-קסטילו

דוגמנות יעל רייז בפאריס *

מוזעזע עד עמקי נפשי. יעל רייז, בת למש- פחת הקלאים ותיקה, בת נחלל — כל אותו הילות הוזהר שנקשרו לראשה אינן מניעות לה. יעל רייז לא יצאה ליישב את נחל- עו, ולא יצאה להפריח את ישמיות ארצנו, היא מלאה את משימתה החלוצית בניסיעות לחוץ-לארץ. תמונות הפורסום שלה אינן מר- אות אותה צוערת מאחורי המפרשה או ה- הלם הפתוח. אלא בדוגמנות בצוגנות-אופנה- בימים טרופים אלה, שכלל הפנהגים הציר- יים רוממות החלוציות בברונז, רואים אנו את פרי התיגוד שהם נתונים לבניהם הם. קורא, עפולה

לפני חודש נירדנו שלוש צעירות ישראליות בעזה לחמש שנות מאסר על הסתננות לשטח המצרי. אחת מהן היתה אהובה דגנית, שעתונאי מצריים כינוה בתואר "המרגלת הימפיה".

בשנים האחרונות לפני שהסתבכה בהרפתקה זו, כתבה אהובה יומן אישי על קורותיה ולבטיה, העומד להתפרסם, העולם הזה.

יומנה של אהובה

הוא מיסמך אישי המעורר למחשבה — וידויה של צעירה, בת משפחה ירושלמית מכובדת, מועמדת לקצונה בצה"ל, אשתו של קצין שהתגרש ממנה, צבכרית המעורה בארץ שהתדרדרה בהדרגה מחיים מסודרים לחברה מפוקפקת — עד שהגיעה להר- פתקה שיצרה תקרית בינלאומית.

בפרסמו יומן זה, מקווה, "העולם הזה" להפנות את תשומת-הלב הציבורית ללבטי חלק מסויים של הדור הצעיר, שהתדרדרותו מסכנת את עצמו ואת המדינה.